

260

2585-2589

A ZSOLTÁROK, A KÖZÖSSÉG IMÁDSÁGA

2585 Dávidtól kezdve a Messiás eljöveteléig a szent könyvekben mindenütt található imaszövegek, melyek az önmagukért és másokért mondott imádság elmélyüléséről tanúskodnak. A zsoltárokat lassanként egy öt könyvre tagolt gyűjteménybe foglalták: a Zsoltárok ("Dicséreték") könyve az imádság kiemelkedőbb művei az Ószövetségben.

2586 A nagy ünnepek alkalmával Jeruzsálemben és minden szombaton a zsinagógákban a zsoltárok táplálják és kifejezik Isten népének mint gyülekezetnek az imádságát. Ez az imádság egyszerre személyes és közösségi: azoké, akik imádkozzák, és minden emberé; a szent Földről és a diaszpóra közösségeiből száll az ég felé, de az egész teremtést átöleli; megemlékezik a múlt szabadító eseményeiről és kitér a történelem végéig; megemlékezik Isten már beteljesedett ígéreteiről és várja a Messiást, aki az ígéreteket véglegesen be fogja teljesíteni. A zsoltárok -- melyeket Krisztus imádkozott, s melyek Benne beteljesedtek -- Egyháza imádságának maradandóan lényeges részei.

2587 A Zsoltároskönyv az a könyv, amelyben Isten ígéje az ember imádságává lesz. Az ószövetségi Szentírás többi könyveiben előfordul, hogy "a szavak (Istentől az emberek javára végbevitt) tetteket hirdetnek, és megvilágítják a bennük rejlő misztériumot. A Zsoltároskönyvben a zsoltáros szavai Isten üdvözítő műveit fejezik ki úgy, hogy azokat Neki énekli el. Ugyanaz a Lélek indítja Isten művét és az ember válaszát. Krisztus mindkettőt összeköti. Őbenne a zsoltárok szüntelenül tanítanak bennünket imádkozni.

2588 A zsoltárok imádságának sokféle kifejezése egyszerre ölt formát a Templom liturgiájában és az ember szívében. Minden zsoltár -- akár himnusz, akár szorongatott helyzet imádsága, hálaadás, egyéni vagy közösségi könyörgés, király- vagy zarándokének, bölcsességi elmélkedés -- mindig tükrözi Isten nagy tetteinek, melyeket népe történelmében és a zsoltáros által tapasztalt emberi helyzetekben vitt végbe. A zsoltár tükrözheti egy régi esemény képét, de annyira józan, hogy őszintén imádkozhatja minden idők minden rendű és rangú embere.

2589 Bizonyos sajátságok a zsoltárokból állandóan előfordulnak: az imádság egyszerűsége és keresetlensége; az Isten utáni vágy közvetítésével és mindazzal együtt, ami a teremtésben jó; a hívő ember nehéz helyzete, akit az Úr iránti megkülönböztetett szeretete miatt ellenségek és kísértések sokasága vesz körül, és aki --remélve, hogy a hűséges Isten cselekedni fog -- bizonyos marad az Ő szeretetében és ráhagyatkozik az Ő akaratára. A zsoltárok imádságát mindig a dicséret indítja, ezért e gyűjtemény címe jól megfelel annak, amit tartalmaz: "Laudes", "Dicsérő énekek". Mivel közösségi istentisztelet céljából gyűjtötték össze, ezért halljuk a fölszólítást az imádságra, és énekljük rá a választ: "Hallelu-Iah! (Alleluja!), "Dicsérjétek az Urat!"

"Mi kedvesebb tehát, mint a zsoltár? Ezért szépen mondja maga Dávid: Dicsérjétek az Urat, mert jó a zsoltár; a mi Istenünknek kedves és szép dicsérete legyen! És valóban; a zsoltár ugyanis a nép áldása, Isten dicsérete, a nép dicsérő szava, mindenek tetszésnyilvánítása, egyetemes beszéd, az Egyház hangja, énekelt hitvallás..."